

НАРСИСО ИБАÑЕС СЕРАДОР

РАЗ, ДВА, ТРИ!

Превод от испански: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

Да, за човешките мащаби корабът беше съвсем малък — триъгълник от матовозеленикав метал, който би се вместила лесно във всяка барака или обор. Да, за човешките мащаби той беше съвсем малък. За човешките мащаби, макар че нито един човек не го бе видял. Почти сто години той кръжеше около Земята, а хората даже и не подозираха за неговото съществуване: било поради невероятната скорост, с която се движеше, а може би и поради това, че беше толкова малък — за хората, разбира се, а не за трипитите: за тях той беше огромен. Повече от петдесет трипита наброяваше екипажът му; повече от петдесет трипита, родени в тройната мъглявина от съзвездие Стрелец, почти цяло столетие кръжаха около Земята и наблюдаваха, наблюдаваха...

Девет трипита — цялото ръководство на експедицията, организирана за насаждане на трипитска култура по другите планети — се събраха в корабната зала за конференции и възобновиха своите нескончаеми спорове.

— Изостаналостта на съществата, населяващи тази планета, без съмнение, се дължи на техните размери. Те са много големи, трудноподвижни...

— Не, скъпи Трулоп, работата съвсем не се състои в това!

— Тоест как не в това. Такива груби и неугледни същества само с труд биха могли да достигнат...

— Извинете, че ви прекъсвам, но данните от нашите наблюдения показват кои са причините, поради които тези достойни за съжаление същества не са могли да развият задоволително някаква що-годе култура. Причината се крие в техните издатъци за хващане, които наричат „пръсти“. Ето я единствената причина за тяхната изостаналост! Тези уродливи създания притежават два горни крайника, всеки от които завършва с пет издатъци за хващане, тъй че общо стават десет. В зората на цивилизацията тия същества са броили с пръсти. И с течение на времето те построили цялата си математика и култура върху една абсурдна метрична система, в основата на която лежи числото десет.

Пипалцата на присъстващите затрептяха с одобрително свистене. Тропенс, най-уважаваният член на ръководството, продължи:

— Такива са фактите. По подобен начин започнахме и ние. Ние също използвахме за броене своите издатъци за хващане, но тъй като

природата, за наше щастие, ни е надарила само с едно пипало с три смукала, ние поставихме в основата на нашата система числото три.

Някои от събраните замислено погледнаха към своите кръгли, влажни, виолетови смукалца, свидетелстващи неоспоримо за високия интелект и артистичност на притежателите си.

— В резултат на това — продължи телепатически Тропенс — числото три легна в основата на нашата математика, архитектура, в основата на нашето естетическо чувство. Какви са прозорците и вратите на нашите домове? Триъгълни! Колко колелета имат нашите автомобили, на които се возим? Три! Каква е формата на нашите космически кораби? Триъгълник! И нека накрая да се обърнем към нашето тяло, това съвършенство на естетиката. Колко глави имаме? Три — едната мисли, втората вижда, а третата е обонятелна. На колко хрущялни пружини подскачаме? На три! Винаги и навсякъде — три! Затова, колеги, ако искаме да цивилизоваме тази изостанала планета, ние трябва да предадем на нейните жители характерното за нас чувство за троичност.

Тропенс се върна в хоризонталното си положение, докато в същото време всеки от присъстващите изразяваше своето одобрение с енергично почукване на трите си глави една о друга. И те преминаха към обсъждане на това, как най-добре да разпространят сред хората троичната система. Трупси, специалистът по психология на нетрипитите, формулира своето мнение по следния начин:

— Разбира се, ние не можем да проведем кампания по насаждане на троичната система лично и непосредствено. На времето ние се съгласихме, че хората не бива да ни видят, нито да узнаят за нашето съществуване, тъй като nivelul на тяхната култура и зачатъчното им естетическо чувство не са достатъчни, за да възприемат красотата на нашите форми.

— А освен това — прекъсна го друг участник в заседанието — спускането върху планетата крие опасности. Спомнете си за нашия нещастен Трисин, за мистика, който имаше намерение да приобщи земните хора към нашата вяра и умря, изяден от едно от ония чудовища, които там наричат котки.

— Е, няма как, ще трябва да се рискува! — каза решително психологът. — Един от нас трябва да се спусне!

— И да се покаже на земните хора? — изплашено запита един млад член на ръководството, закрил от страх и трите си зрителни призми.

— Не — отвърна Трупси. — Един от нас трябва да се спусне на планетата, да проникне незабелязано в едно от съоръженията, които наричат жилища, и там...

— ... И там телепатически да внуши на някой млад, още неоформен човек, основите на троичността. Разбирате ли? По такъв начин ще успеем да направим тъй, че земните хора ще бъдат измъкнати от своята изостаналост от собствен техен член, комуто не е необходимо да знае за нашето съществуване. Новата система ще бъде разпространена от човек, от щастливец, който, благодарение на нас, ще добие известност и слава и никога няма да узнае, че идеята, извършила преврат в техния живот, принадлежи не нему, а на нас!

И ето една нощ триъгълният кораб се спря над една от най-големите столици на планетата. Мисията беше възложена на младия и смел трипит Трил. Под булото на тъмнината той се спусна от кораба на една от градските улици и започна да търси. Той обикаляше от къща в къща, без да попадне на подходящ обект, и накрая го откри. В мансардата на една триетажна къща спеше млада мъжка особа на възраст около шестнадесет земни години, силна, доколкото можеше да се съди от развитите мускули, и ученолюбива, за което свидетелствуваха купищата книги върху писмената маса.

„Прекрасно — помисли си Трил. — Ще поработя върху него.“

И той пристъпи към работа, настанил се за дълго в жилището на младежа. През деня той се криеше в кутията на стария часовник, а през нощта, когато юношата заспиваше, Трил напускаше скривалището си и се заемаше за работа. Нощ след нощ, настанил се на възглавницата до главата на младия землянин, трипитът предаваше телепатически:

*Раз, два, три! Раз, два, три!
Искаш ли в мир да преуспееш,
Веднъж завинаги го запомни:
Раз, два, три! Раз, два, три!*

Мина една седмица, след нея друга, а Трил продължаваше да каканиже своята телепатическа песничка:

*Просто и ясно, по-ясно не може,
Ако запомниш — ще станеш велик:
Раз, два, три! Раз, два, три!*

Мина година, след нея втора, а Трил все внушаваше и внушаваше:

*Раз, два, три! Раз, два, три!
В твойто подсъзнание ще влезе
И в съзнанието ще изплува:
Раз, два, три! Раз, два, три!*

И в края на краищата Трил успя. Една прекрасна утрин младата особа се събуди и в мозъка ѝ се роди една мисъл, нова и гениално проста: Раз, два, три.

— Раз, два, три — да, това ще обърне света надолу с главата! Раз, два, три! Аха... така, така, така! Това ще стане моят боен зов, целта и оправданието на целия ми живот! Раз, два, три! Да, това е по-важно от изнамирането на колелото или парната машина! И колко е просто! Да! На тази формула ще посветя живота си!

Така и направи.

Изминаха няколко десетки земни години и трипитите решиха, че е време да приберат другаря си, и да разберат какви са плодовете от хитроумния план на специалиста по психология на нетрипити.

Върналият се на борда на кораба Трил съобщи пред деветте ръководители резултата от своята мисия:

— Провал, пълен провал! Земните хора са луди до един.

— Но ти все пак успя да внушиш телепатически някому нашата троична система, нали? Да или не? — питаше разтревожено маститият Тропенс.

— Да, разбира се, че да! — отвърна Трил. — Всичко вървеше според плана: аз внуших на землянина нашата система, той порасна, един ден в съзнанието му изплува внушената от мен мисъл и...

— И?...

— И той започна да я разпространява по целия свят.

— И претърпя неуспех?

— Не! Удържа пълна победа. Идеята бе подхваната с ентузиазъм от всички, а сам той, както бяхме предвидили, се прочу по цялата Земя.

— Но защо тогава казваш, че планът ни се е провалил?

— Уви! — отвърна съкрушено Трил. — Това стана, защото земните хора са безумни. Младежът, с когото работих, действително разпространи нашата система по планетата, но...

— Какво но?...

— Но земните хора не я използваха за обновление на архитектурата, за създаване на нова математика или въобще за нещо полезно.

— А за какво?

Трил ги отведе в оная част на кораба, където бяха екраните за наблюдение и манипулирайки с регулаторите, намери това, което търсеше.

— Виждате ли? Ето я моята млада особа. Всъщност по земните представи тя вече съвсем не е млада, защото от момента, когато се спуснах върху планетата, минаха няколко десетки земни години.

Върху екрана трипитите видяха огромен площад, препълнен с народ.

— Ето там, на онова високо място, което земните жители наричат балкон, седи моята млада особа.

— А другия до него, със светлата растителност по лицето, кой е той?

— Това е върховният владетел на страната. Ето сега двамата отговарят на тълпата, която ги приветствува.

Трил превъртя регулатора и трипитите отново видяха целия площад.

— Колко интересно! Вижте, те се разделят на двойки.

— Да, и при това с лица от другия пол.

— Сега ще започнат да прилагат на практика нашата система — изрече с възмущение Трил. — Единственото приложение, което им

дойде наум! Вижте, вижте как моята особа им придава с жестове онова, което му внуших! Раз, два, три! Раз, два, три! Така стоят нещата, колеги. Всеки опит да се цивилизова тая сбирщина от умствено непълноценни е обречен на провал.

Ключнали своите многобройни глави, трипитите решиха, че е най-добре да напуснат тази безсмислена планета.

А междувременно в столицата на една от най-големите земни империи на площада, пред двореца, се бе събрала огромна тълпа, разпределена на стотици двойки, които се въртяха и въртяха...

Облегнат на парапета на един от дворцовите балкони, Негово императорско величество се усмихваше с усмивка, поставена сякаш в скоби между гъстите бакенбарди. А до него плачеше от радост, при вида на триумфа, превърналият се в благообразен старец подопечен на Трил, почитан и чествуван от цялото човечество.

— Така, така — шепнеше старецът и в същото време ръцете му се движеха живо, по-живо, отколкото подобаваше на годините му. — Раз, два, три! Раз, два, три!... Повече живот!...

Никога Виена не се бе така веселила, никога валсът не бе танцуван така изящно и големият императорски оркестър никога не бе свирил с такъв блясък както сега, когато бе дирижиран от Йохан Щраус. И може би затова, че всички се въртяха и въртяха, щастливи, весели, опиянени от валса, никой от тях не обърна внимание на мъничкото слънчево зайче, което малкият триъгълен кораб хвърли върху Земята, преди да се зарее в пространството.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 17/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.